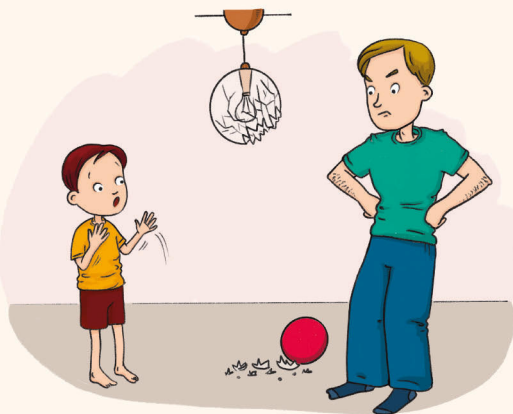

Pracovní list k empati kartě

SVĚTLO SLÉTLO

empati karty

Světlo slétlo

A jejej, lustr to má spočítané. A já asi taky, jak tak koukám na tátu. Nasupeně ke mně míří, očima přechází mezi mnou, střepy a míčem. Svůj rozlícený výraz doplňuje slovy: „To si snad ze mě děláš srandu?!“ Každý sval v těle mě vybízí k úprku, ale já vím, že to stejně nemá smysl. Rozbité sklo na zemi moje rozhodnutí podporuje. „Můžeš mi laskavě vysvětlit, co se tady stalo?“ V krku se mi sevře a myšlenky se mi rozletí do všech stran. Co teď?

**Jak se teď cítím? Co bych potřeboval?
A co asi prožívá táta?**

21

řeším / řeší / řešíme

Jak se teď Martin nejspíš cítí? Označ vhodné pocity.

znechucení	hrdost
strach	stud
naštvaní	odpor
radost	sebedůvěra
smutek	překvapení
naděje	blízkost

Co myslíš, že by Martin teď potřeboval, aby se cítil lépe?

Jak se táta nejspíš cítí? Označ všechny vhodné pocity.

zmatek	naděje
znechucení	hrdost
strach	stud
naštvaní	odpor
radost	sebedůvěra
smutek	překvapení
zklamání	vděčnost

Co myslíš, že by teď táta potřeboval, aby se cítil lépe?

Jak by se tato situace dala řešit? Zkus vymyslet alespoň tři způsoby, jak by Martin s tátou mohli vzniklou situaci vyřešit. Označ možnost, které se Ti líbí nejvíc.

Jsem docela vylekaný. Z toho, co se stalo, i z táty. Cítím se provinile a taky jsem na sebe naštvaný. To se mi fakt nepovedlo. Chtěl bych to nějak napravit, ale mám strach, co se bude dít dál. Myslím, že i tátu to vylekalo. Nejspíš se bál i o mě, nevěděl, co se stalo. A teď se na mě zlobí. Možná je i rozmrzelý, že bude muset koupit nový lustr.

Co teď můžu udělat, abychom situaci vyřešili?

Zhluboka se nadechnu, ujistím se, že mám pevnou půdu pod nohama. „Tati, moc se omlouvám. Mrzí mě, že jsem to rozbil. Asi ses lekl kvůli té ráně, co? Já teda jo. Vůbec jsem to nečekal, myslel jsem, že s míčem umím házet líp. Chci to nějak napravit. Nevíš, kde je koště?“ vysypu ze sebe najednou.

Táta na mě chvíli kouká jako zkoprnělý. Já stojím dál na místě, teď už o trochu klidnější. Řekl jsem, co šlo. Pak se táta zhluboka nadechne a usměje se. „Tys mi teda dal. Opravdu jsem se lekl. Co se dá dělat, příště už budeš vědět, proč míč patří ven. Koště je za dveřmi. Buď opatrný, ať nešlápneš na střepey. Já přinesu smetáček a lopatku.“

No a bylo to. Tolik se mi ulevilo, že jsme to s tátou nakonec zvládli vyřešit v klidu. Střep jsem později našel ještě v hustém kožichu naší kočky Bětky. Naštěstí ji ale nijak nezranil. Uf!

A jak to tedy dopadlo? Popiš svými slovy, jak se Martin s tátou se situací vypořádali.